

Penombra

Un relat de: [blaster](#)

Vaig tenir un somni tot i que ven aviat em vaig adonar que no n'era un,
Tota la vida es va extingir com el foc en l'aigua,
Les estrelles es van apagar i tot en va caminava
El cicle vital es consumava cada dia pero sense la claror miraculosa,
Els dies es confonien en la tenebra,
Ni la lluna irradiava claror.
Els homes ho van oblidar tot i l'egoisme els va encantar,
Nomes pregaven perque el Sol tornes a lluir en l'Obscuritat.
Els reis terrenals van perdre el poder davant el Foc Negre,
Invisible pero al seu pas nomes la Desolacio regnava.
Benaaurats aquells que encara es podien distingir els uns dels altres,
Ja que el mon va caure en una esperansa tenyida de negre.
Els boscos tambe van ser victimas de l'obscura forsa,
Destriuts al seu pas sense deixar vida.
Els bipeds va esdevenir estranyes formes,
La bogeria els va prendre, alguns reien i d'altres fugien esporuguits,
Miraven al cel pero nomes hi veien la cortina del mon passat,
Pero no els deixava sospir,
Llansant-los-hi maladiccions i convertint-los en sorra.
Ni els animals mes omnipresents podien fer front a la forsa desconeguda;
Marxar d'Ella volien , pero els retenia per causar-los dolor.
Ni la Host hi podia fer res, se l'empassa regalimant rius de sang
La Terra va esdevenir un sol pensament per acabar amb el patiment
i era la Mort mes absoluta;
La Fam va dominar els homes i els seus ossos no van ser enterrats
Com els seus inerts cossos.
Es devoraven entre ells i els cans es nodrien dels seus mestres
Exceptuant-ne un;
Perque va mantenir tots els animals i els homes vora el mar,
i no es volia nodrir de respero amb una caricia va expirar.
Dos humans entre la famolenca multitud van sobreviure,
Enemics condemnats, es van coneixer darrere un altar,
On el Sacrilegi s'havia establert.
Un calfred va recorre els seus calaverics cossos produint vida;
i per uns moments tornant la Llum.
Pero tot aixo era mentida ja que la seva mirada els va occir.
Ignornat qui estava per sobre de Tot,
La Fam va escriure: Maldat.
El mon era buit,
Els poderosos esdeveniren desconeguts;
Sense estacions, sense herba, sense arbres, sense homes,sense vida,
Una espurna de Mort , el desordre etern.
Els rius , els llacs, els oceans, tot permaneixia sense moure's
I res s'atrevia a bellugar-se dins les silencioses profunditats,
Els vaixells es podrien en el mar,
Permaneixenten els mes terrible dels abismes.
Les ones havien esdevingut silencioses,
La lluna havia expirat abans;
Els vents recorrien l'immovil aire
Els nuvols havien marxat pero la Penombra no els necessitava,
Ella esdevingue l'Univers.